

Πικρία

[Ορθοδοξία](#) / [Κοινωνικά θέματα](#)

[Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας](#)

«Πικρία σημαίνει μία εσωτερική κίνηση στερημένη από κάθε ευχαρίστηση και εδραιωμένη μέσα στην ψυχή» (Άγιος Ιωάννης της Κλίμακος).

Στις καρδιές και τον νου μας στις ανθρώπινες σχέσεις διαπιστώνουμε να φωλιάζει ενίοτε μία πικρία. Αποτιμούμε τον τρόπο με τον οποίο λειτουργούν οι άλλοι άνθρωποι. Αποτιμούμε την πορεία μας με βάση τα όνειρα και τις προσδοκίες μας. Σκεφτόμαστε προσβολές που έχουμε υποστεί, ματαιώσεις και απογοητεύσεις. Διαπιστώνουμε την αδυναμία μας να αλλάξουμε, τόσο εμείς όσο και οι άλλοι που σχετιζόμαστε, ο/η σύζυγος, τα παιδιά, οι γονείς, οι συνεργάτες, οι συνάδελφοί μας, η κοινωνία, ο κόσμος, και η απογοήτευση συσσωρεύεται. Γίνεται κόπωση, θυμός, σιωπηλή απόρριψη γι' αυτό που δεν διορθώνεται, για μας τους ίδιους. Έτσι, τίποτα δεν μας ευχαριστεί. Και η ψυχή μας διακατέχεται από ένα αίσθημα πένθους για τον εαυτό μας και για τον άλλο.

Ο πολιτισμός μας, με τις συνιστώσες του, γεννά πηγές πίκρας εξαιτίας τού ότι οι πολλοί δεν έχουμε τα μέσα να μετάσχουμε στην προαπαιτούμενη ευχαρίστηση η οποία γεννιέται από τα προϊόντα που διαφημίζονται ως βάση ευτυχίας. Δεν είναι μόνο η κατανάλωση που ταυτίζεται με την χαρά. Είναι και ο όλος τρόπος του πολιτισμού, που θεοποιεί τις αισθήσεις, που μας κάνει να ακολουθούμε έναν μηδενισμό αιωνιότητας και έναν αγώνα ταχύτητας για να ξεφύγουμε τον θάνατο που παραμονεύει. Σύνθημα του πολιτισμού να μην έχουμε ελεύθερο χρόνο! Η εικονική πραγματικότητα δεν είναι τίποτε άλλο παρά μία πρόσκληση να μην σταματήσουμε ούτε δευτερόλεπτο να απασχολούμε νου και αισθήσεις. Και ό,τι στερούμαστε λόγω της οικονομικής μας κατάστασης ή λόγω του ότι δεν θέλουμε ή δεν αντέχουμε να καταβάλουμε κόπο για να χτίσουμε σχέσεις, μας το υπόσχεται ο πολιτισμός της εικόνας και του Διαδικτύου, για να μην πικραθούμε! Εύσχημος τρόπος να μην ομολογήσουμε ότι η ανία είναι η πίκρα για το ό,τι δεν αποφασίζουμε να δούμε εκτός μας και να παλέψουμε για μίαν άλλη ευτυχία: αυτήν της πάλης για αγάπη!

Άλλη παγίδα στην οποία ρίχνει ο λογισμός τους ανθρώπους είναι η πικρία της πνευματικότητας. Αυτός που αγωνίζεται για να ζήσει κατά το θέλημα του Θεού έχει να παλέψει πρωτίστως με την κατάκριση των άλλων και του κόσμου. Να δικαιολογήσει το λίγο του ότι είναι πολύ σε σύγκριση με αυτό που βλέπει στο περιβάλλον του. Να αρκεστεί σ' αυτό. Να θυμώσει όχι με το κακό που απλώνει ύπουλα τα δίχτυα του γύρω μας, αλλά με τον συνάνθρωπο και τον Θεό που ανέχεται. Συχνά, σε ένα εγωιστικό κρεσέντο, και με τον ίδιο τον εαυτό του που πάσχει από την αδικία, την μη αναγνώριση, την μοναξιά να μην τον ακούει ο Θεός και να τον έχει καταδικάσει να ζει σε έναν κόσμο που δεν νιώθει την πίστη και τον πιστό.

Η πικρία φέρνει μελαγχολία και κατάθλιψη. Η έξοδος από αυτήν όμως δεν έρχεται αν δεν αποφασίσουμε ότι "εν τη ταπεινώσει ημών εμνήσθη ημών ο Κύριος". Ότι έχουμε χρέος να παλεύουμε και να μιλάμε την γλώσσα της αληθείας. Ότι η αγάπη ξέρει και να σιωπά και να μιλά, όχι για να αυτοδικαιωθεί, αλλά για να βοηθήσει. Και ότι το ταμείο του ανθρώπου δεν γίνεται στην πορεία, αλλά στο τέλος. Η χαρά υπάρχει στην κοινωνία με τον Θεό. Και ο Θεός αγάπη είναι, αγάπη δίνει, αγάπη ζητά προς όλους!

themistoklismourtzanos.blogspot.com

<https://bit.ly/39mgLRI>